

varisliga. Kann Janus fóta sær aftur, finna innihald í lívinum og koma í gongd við at skriva aftur?

Sterk søga

»Ikki fyrr enn tá« er sjúkrasøga og kærleikasøga. Tað er eisini søga um hóttandi einsemi og um, hvussu tær smáu gerandisgerðirnar kunnu vera tann stóri kærleikin.

Lýsingarnar av Elsu og hennara sjúku eru sera sterkar, og onkrar løtur kann tað vera krevjandi fyri lesaran at fylgja við í gongdini. Øll vita, at tað gongur bara ein veg við Elsu, og høvundin megnar við hendingum, samskifti og tankum at lýsa neyðstøðuna hjá Elsu og Janus:

»Eg sprakk á fótur og rann inn í kamarið. Tá ið eg kom inn

í kamarið, sat Elsa nakin í songini. Hon hevði pissað á dýnuna. Gardinurnar vóru drignar fyri enn. Eg stúrstaði við. Tað, sum eg sá, var ikki mín Elsa. Eitt gráligt skepils, nakið, bróstini lógu niður á búkin, tí at hon var hokin við rygginum av trega. Høkan lá niður á bringuna. Skallin skein kámliga av glæmuni úr gongini. Hetta, sum sat á songarstokkinum í egnum pissi, var ikki konan, eg hevði elskað«.

Hetta er bert ein av mongum lýsingum av sjúkrastøðuni hjá Elsu og Janusi, og hvussu krevjandi gerandisdagurin fær turrslagda Janus at umhugsa at skrúva proppin av fløskuni aftur.

Mitt í vónloysinum og ferðini fram móti deyðanum, eru eisini teir, sum hava ein uggandi og

styðjandi leiklut. Páll og Hundur eru tvey góðdýr. Páll eigur bókahandilin, har Janus arbeiðir við hvørt, og hann hevur markleyst tol við Janusi, uppmuntrar hann, ger tænastr og ørindi, og ongantíð er eitt øvugt orð frá honum. Hundur hevur týðandi leiklut í lívinum hjá Janusi og Elsu, hann er um tey, gongur túr við teimum, og syrgir so sáran, tá ið Elsa er deyð. Og sum um tað ikki er nóg mikið, at Elsa doyri, gongur bert stutt tíð, so orkar Hundur heldur ikki meira, og ein av sterkastu hendingunum í bókini er, tá ið Janus fer á kirkjugarðin og grevur Hund á grøvini hjá Elsu:

»Eg leggi meg á grøvina, leggi meg niður á tær einastu verurnar, sum hava havt

nakran týðning fyri meg sum menniskja«.

Søgan um Elsu og Janus er dýpur og tung, men hon er stundum lívgandi fyri lesaran. Janus er ótroystiligur í sínari umsorgan fyri sjúku konuni, og aðrir persónar vísa við smáum gerðum, hvussu nógv ein hjálpanði hond, eitt viðurkennandi prát, ja, smáar gerandisgerðir, kunnu hava fyri onnur. Her merkja vit veruliga glottar í einari verð, sum vit við hvørt ákæra fyri at vera eirindaleysa og ikki hava tíð til nakað.

Oddfríður Marni Ramussen skrivur framúr væl. Málið er neyvt, fjølbroytt og stundum hvast uttan at gera ov nógv av. Fyrstu síðurnar tykjast nakað tekniskt tilrættagdar, nógvar

samanberingar eru, men antin skrivur høvundin seg heitan ella skal lesarin líka venja seg við skringarlagið, tí teksturin verður bara betri og sterkari eftir byrjanina.

Oddfríður Marni Rasmussen hevur verið virkin sum rithøvundi í nógv ár. Hann hevur skrivað yrkingar, stuttsøgur, barnabøkur, ummæli og hevur týtt. Hetta er fyrsta skaldsøgan frá honum, og tað er vorðið sum byrjan. Hetta kann ikki annað plikta til meira. Pápi Superman segði, at við stórari styrki kemur stór ábyrgd. Oddfríður er ikki superhetja, men við hesari skaldsøgu verður Oddfríður enn ein upp aftur meira týðandi rithøvundur í føroyska bókamentaheiminum – og tað pliktat.